

— Братіку мій рідний — заговорив Петро і кинув хлопця обнимати: — Ти й не пізнав мене, я-ж Петро.

Павлусь дуже зрадів...

— Скажи, Павлусю, чи живі батько-мати. Сестра Гня вже мабуть велика буде... тай ти виріс не аби як... А дідусь Андрій?

— Батька і сестру в ясир взяли, дідуся і маму вбили в моїх очах...

— Петрови показала ся сльоза з очах, він її обтер, а ніхто не бачив... та перехристив ся...

— Якже ти втік? Розповідж....

Павлусь розплакав ся. Козаки обступили їх, і він старі розповідати всі свої пригоди...

— Ось чого Петро сумний був, мов сова в полудне — говорили козаки...

— Тепер, панове товариші, нам би подумати ось що — говорив Тріска: — Татарва недалеко, вона тепер вертаєть ся з тим, що награбила. Чи не скочити бп на них та з ненацька та порізати, а добичу відбити?

— Воно-б гаразд було! обзиває ся хтось з гурту. Тепер Татарин то як спутаний кінь або свиня, що добре наїсть ся. Він не ворухливий. А воно би пішла слава, що ми відбили християнські душі з ясиру...

— Дайте і мені старому слово сказати! — говорив дід Панас, а відтак, коли моя мова не до ладу, то вже робіть як знаєте...

— Говори, діду, говори! — гукали.

— Воно було-б гарно тай по молодецьки, ось так злетіти на Татарву та відбити добичу. Та ось воно говорить ся не скачи у воду, як не знаєш броду... Ми не знаємо, кілько поганців є. Я гадаю, що їх буде більш, як нас. Колиб менше, вони би не поважились нападати на Спасівку. Там були славні лицарі, Січовики, а було їх багато. Ну, колиб таки ми напали на Спасівку, то як нас є 51, ледви чи вийшов би один живий.

— Правда, діду, твоя правда...

Се би все гаразд розвідати, а тоді, коли можна, так помагай Боже! Колиж покаже ся, що ні, так годі зачинати, бо